

er sagt om, at der, saa længe vi ikke have nogen Ministeransvarlighedslov, ikke skulde kunne være Mulighed for at faae paalagt efter de almindelig gjældende Strafferegler dem Ansvar, som maatte findes at have kræntet deres Embedspligt ved at bryde Grundloven. At nemlig den Minister, som krænter Grundloven og for saa vidt ogsaa krænter den Ed, han har aflagt paa Grundloven, gjør sig skyldig i en Forbømmelse af sin Embedspligt, derom forekommer der mig ikke at være mindste Tvivl. Det falder mig selvfølgelig ikke ind her at udtale mig om, hvilke Bestemmelser i den almindelige Straflov der maatte kunne finde Anvendelse i saadanne Tilfælde. Jeg skal kun gjøre den Bemærkning, at jeg ikke anerkjender, hvad der synes at være bleven moderne i den sidste Tid, at saasnart et eller andet Forhold fremtræder, som man kunde ønske at strænge en ganske særlig Opmærksomhed, men som ikke saaledes er omhandlet i Straffeloven, saa opdager man pludselig et Hul, som det er yderst magtpaaliggende at faae stoppet. Denne moderne Anstuelse anerkjender jeg ikke. Jeg tror, at naar der er flere Steder, hvor man mener, at der findes Huler, saa er det, fordi man ikke er rigtig tilfreds med Straffeloven, saaledes som den i Følge sine egne Bestemmelser, Lov og Grundsatninger maa anvendes. Dette kan jeg da ogsaa anvende med Hensyn til Bestemmelsen om Ministeransvarligheden. Jeg tror nok, at man skulde kunne hjælpe sig med den almindelige Straflov med Hensyn til at ramme den Minister følelig, som virkelig kunde siges at have kræntet sin Embedspligt og Embedsed ved at bryde Grundloven. Jeg haaber ikke, at dette opfattes af Nogen, som om jeg i mindste Maade vilde tale for eller imod dette Spørgsmaal, som her foreligger til Afgjørelse, eller som om jeg i mindste Maade vilde tale for eller imod det andet Spørgsmaal, hvorvidt det kunde være rigtigt at reise Rigsretsstiltale mod Ministeriet for den Resolution, der specielt har givet Anledning til Diskussionen her i Dag, eller for andre Forhold. Jeg behøver jo ikke at sige, at jeg desangaaende ikke kan udtale nogen Mening. Jeg kan det ikke i Følge min Stilling, som Medlem af Rigsretten. Men derimod er det

ganske sikkert, at jeg ikke i Følge min Stilling som Medlem af Folkethinget vilde føle mig udelukket fra at udtale nogen Mening om de vigtige Spørgsmaal, som det forekommer mig at være naturligt, at en politisk og Lovgivende Forsamling overhovedet bestjæftiger sig med. Jeg kan ikke anerkjende Berettigelsen af den Sætning, at det er et Overgreb fra Folkethinget, Landstinget eller Rigsdagen overhovedet at udtale sig om, hvorvidt en eller anden af Regjeringens Handlinger maa siges mere eller mindre at maatte være i Uoverensstemmelse med Grundloven. Jeg kan paa ingen Maade indrømme, at det skulde være et Overgreb. Det vilde være et Overgreb, dersom Folkethinget eller Landstinget eller Rigsdagen selv vilde træde i Domsmagtens Sted og fælde Dom, saaledes at fortaa, at det var Noget, der skulde drage bestemte Følger efter sig. Men naar der ikke er Tale om en Dom i anden Forstand end en Udtalelse, en Mening, da forekommer det mig at være at reducere Rigsdagen eller dens ene Afdeling meget dybt, naar man ikke vil indrømme den at maatte have eller udtale en Mening. Efter min Overbedisning har den ikke blot Ret til at have og udtale en Mening, men efter Omstændighederne ogsaa en Pligt; og jeg vil oprigtig tilstaa, at hvis Munden ikke var lukket paa mig af den Grund, hvortil jeg henviste, vilde jeg ikke blot anse det for min Ret, men for min simple Pligt at udtale mig om et Spørgsmaal som det reiste, min Pligt overfor mine Bølgere, overfor Rigsdagen, hvoraf jeg er Medlem, ja ogsaa ligeoverfor Regjeringen selv. Dette, at det skulde være en Forbrydelse mod Grundloven, at en Del af den lovgivende Magt udtalte sig om, hvorvidt den anser en Regjeringsforanstaltning for at være i Overensstemmelse med den Grundlov, som det er Rigsdagens Pligt at værne om, det forekommer mig at være ligesaa besynderligt som en anden Mening, der er fremkommen i Forbindelse hermed, men som jeg imidlertid ikke i dette Dieblik nærmere skal indlade mig paa.

Thomsen: De Udtalelser, der nu fremkom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) glædede det mig ganske overordentlig at høre, og særlig var det mig en Tilfredsstillelse at høre de